

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **C., spol. s r. o.**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Martinem Kõhlerem, advokátem se sídlem ul. 1. máje 535/50, 460 02 Liberec 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. KULK 53225/2014,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 8. 2014, č. j. KULK 53225/2014, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a ve výroku II. potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče (dále jen „správní orgán“ či „orgán památkové péče“) ze dne 18. 4. 2014, č. j. 32838/2014. Výrokem II. označeného prvostupňového rozhodnutí bylo vydáno závazné stanovisko podle § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o památkové péči ■■■ v k. ú. ■■■, který se nachází na území městské památkové zóny.

Žalobce za první namítal, že vydaná správní rozhodnutí jsou v rozporu se zákony, když objekt není kulturní památkou ani jinou právním předpisem zvlášť chráněnou stavbou. Přesto mu nebylo umožněno úpravy provést z důvodu zájmu správního orgánu na jeho ochraně. Protože nebyl upraven způsob ochrany objektů v památkové zóně Jablonec nad Nisou, jednalo se o prosazování pravomocí správního orgánu nad jejich rámec, šlo o svévoli dle subjektivního zájmu správního orgánu na podobě objektu. V daném případě nebyl obecný zájem natolik významný, aby byl zaznamenán v relevantním dokumentu nebo v zákonem

předvídané formě ochrany, proto byl nepřipustný zásah do vlastnického práva žalobce. Jednalo se o rozpor s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a nesprávnou interpretaci čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Upozornil na to, že před zahájením správního řízení dne 28. 1. 2014 konal místní šetření – konzultaci s Mgr. J.Z. – zástupce z Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“). Ten v písemnosti ze dne 31. 1. 2014 připustil možnost realizace zateplení. Žalobci sdělil, že pokud by došlo k realizování zateplení, v úvahu připadá jediná možnost, a to vizuální obnovení původního řešení, včetně identické profilace říms a okenních šambrán. Na základě těchto skutečností žalobce vypracoval záměr na opravu a zateplení fasády objektu do ulice ■ se zachováním původního rázu a profilace prvků podle projektové dokumentace, přičemž ve správním řízení předložil tři varianty zateplení. NPÚ až dne 26. 2. 2014 uvedl, že pokud jde o předchozí stanovisko Mgr. J.Z., nelze ho chápat jako příslib akceptace zateplení fasády do ulice A. Chvojky. Z důvodu existence dvou protichůdných tvrzení byl porušen § 3 správního řádu a žalobce nepovažuje rozhodnutí za přesvědčivé.

Podle žalobce došlo k porušení § 7 odst. 1 správního řádu, neboť byla narušena rovnost vlastníků před zákonem. Žalobce poukazoval na to, že správnímu orgánu předložil řadu případů, kdy tentýž správní orgán umožnil u obdobných nebo skutečně zákonem chráněných objektů zásah do fasády způsobem, který zamýšlel žalobce. Správní orgány rozhodnutí opřely o nepodložené subjektivní úvahy o významnosti konkrétního architekta. Je v rozporu s předvídatelností rozhodnutí, právní jistotou a nestranností, aby nebylo vyhověno právě žádosti žalobce. Předchozí rozhodnutí nelze považovat za chybný postup, ale je projevem změny názoru správního orgánu, ačkoliv zde není žádná relevantní okolnost, která by takovou změnu odůvodňovala. Žalobce zdůraznil svůj citlivý a korektní přístup k zateplení fasády. Podle něj nemá objekt historizující fasádu, ale moderní prvorepublikovou, která se dá při navrženém zateplení přenést, aniž dojde k újmě na jejím pohledově architektonickém řešení a vizuálním prostředí městské památkové zóny. K zateplení fasád v rámci městské památkové zóny došlo minimálně v sedmnácti případech, ve dvou dokonce u kulturních památek. Další objekty byly obdobně pohledově exponované jako objekt žalobce. Žalobce zopakoval, že vycházel z e-mailu zástupce NPÚ ze dne 31. 1. 2014. Konkrétní materiálové řešení a projektovou dokumentaci nechal zpracovat s ohledem na praxi památkové péče při realizaci zateplení fasád v městské památkové zóně. Správní orgány se s jeho argumentací o přijatelné opravě fasády vyrovnaly citací metodického materiálu NPÚ, který nemá povahu zákona ani vyhlášky, není závazný a nemůže nahradit hodnocení důkazů. Správní orgány nevzaly v potaz jednoduchost a špatný stav fasády a dále skutečnost, že z metodického hlediska se k charakterizovaným fasádám, které lze zateplit, fasáda jeho objektu přinejmenším blíží. Nezabývaly se individuálním posouzením předmětného návrhu a konkrétním projektovým řešením a důsledky pro jeho vzhled a citlivým přístupem žalobce. Žalobce rozporoval nepřiměřené až účelové zvyšování významu osoby architekta, na němž stojí další argumenty pro zamítavá stanoviska.

Další žalobní bod směřuje proti odbornému vyjádření NPÚ ze dne 24. 2. 2014. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce na úlohu tohoto odborného vyjádření. Přitom odborné vyjádření nepřihlédlo ke skutečnému obsahu předložené projektové dokumentace,

nadprůměrné snaze žalobce minimalizovat viditelnost zateplovacího zásahu a odvolávalo se pouze na metodickou koncepci NPÚ. Podle žalobce je odborné vyjádření nepřiměřeně tvrdé a neobjektivně hodnotící danou fasádu. Žalobce uplatnil k tomuto odbornému vyjádření řadu výhrad, mělo být jako jeden z podkladů pro rozhodnutí správního orgánu hodnoceno dle § 50 odst. 4 správního řádu. Neobjektivnost odborného vyjádření NPÚ správní orgány neřešily, ač byla žalobcem namítána, názory NPÚ byly nekriticky převzaty. Pokud se žalovaný pustil do polemiky a vhodnosti systému zateplení, je jeho argumentace nepřezkoumatelná. Není prokázán žádným důkazem názor, že zateplení fasády je méně šetrné než oprava omítek bez zateplení a má malou odolnost proti nárazu. Podle žalobce prošly zateplovací systémy technologickým vývojem a umožňují realizaci se značnou šetrností k původním konstrukcím. Proto žalobce navrhoval vyhotovení znaleckého posudku z oblasti stavebnictví. Argument žalovaného o nesplnění požadavku na profilaci říms a šambrán na 100 % je účelovým tvrzením, které není konkrétně rozvedeno. Není uvedeno, co žalobcem předložený návrh nesplňuje. Za irrelevantní označil žalobce argument o změně zastavěné plochy objektu, kdy bude zvětšen objem budovy. Správní orgány měly zhodnotit, že hmota objektu je zachována, neboť navýšení o 6 cm před líc fasády není hmotovou změnou, ale úpravou povrchu. Žalobce rozporoval, že by byla fasáda objektu pohledově exponována. Podle projektové dokumentace by se vzhled objektu podstatně nezměnil, což je patrné z pohledů a vizualizace přiložené k odvolání. Argument žalovaného o mizení profilovaných okenních mezipatrových a korunních říms a další výzdoby z domů neodpovídá předmětné věci, protože z projektové dokumentace vyplývá závazek žalobce k přesnému zachování profilace říms a šambrán. Žalovaný tak nepřímou setrval na stanovisku, že zateplení z vnější strany je u památkově chráněných staveb a staveb na památkově chráněných území nepřijatelné, ačkoliv toto nemá podklad v zákoně ani v žádném dalším právním předpisu.

Žalobce nesouhlasil, že k závaznému provádění zákona slouží metodické pokyny či publikace, kterými orgán památkové péče své rozhodnutí odůvodnil. Podle žalobce není možné, aby interními normativními akty bylo argumentováno v rozhodnutí a byly stavěny na roveň obecným právním předpisům.

Žalovaný také nesprávně interpretoval zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, když jeho užití u předmětného objektu vyloučil. Záměr věrně zachovával prvky fasády a předpokládal zvýšení o 60 mm, uvedená výjimka pro vyjmutí budovy z požadavku na její energetickou náročnost při výrazné změně vzhledu budovy na objekt nedopadá.

Nakonec žalobce poukazoval na to, že řada údajů v napadeném rozhodnutí nemá oporu ve skutečnosti. Předně správní orgán za nepřípustné označil zateplení fasády ve dvorním traktu č. p. 487, přestože bylo povoleno. Dále uvedl, že výrokem II. byla zamítnuta výměna oken za plastová a zateplení objektu, ačkoli žalobce o výměnu oken nežádal. Dále není pravdou, že by byl žalobce informován o plánované přístavbě do dvora sousedního dvoru na p. č. ■■■. Žalobce namítal, že ■■■ není oprávněn vystupovat jako vlastník sousední nemovitosti, ani jej zastupovat. Žalovaný neměl k podnětu této osoby, jež není účastníkem řízení, přihlížet a jednat s ní, nadto v nepřítomnosti žalobce. Správní orgán neinformoval účastníky řízení, že jeho zástupce spolu s dalšími pracovníky vstoupily do předmětného objektu č. p. 487 a na pozemek st. p. č. ■■■, aniž o tom účastníky řízení informovali. Žalovaný nesprávně konstatuje zřejmý zásah do vlastnického práva sousedního pozemku z důvodu přesahu základového pásu soklu dvorního traktu. Žalobce kladl otázku,

proč si nenechal žalovaný vytvořit technickou zprávu týkající se zaměření pozemku. Rovněž neprovedl výpočet procentní změny nárůstu objemu objektu při zateplení. Dále žalobce zmínil, že Plán ochrany městské památkové zóny a regulativy zpracované v roce 2001 neodpovídají současné situaci, regulativy jsou zastaralé, protože v daném objektu provozován hotel, takové regulativy nemohou mít vliv na podobu napadeného rozhodnutí.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného správního orgánu

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že shodné námitky se žalobními žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný setrval na tom, že požadavek zachování původní historické fasády 30. let 20. století je s ohledem na § 3 vyhlášky Ministerstva kultury ČR č. 476/1992 Sb., o prohlášení území historických jader vybraných měst za památkové zóny, za oprávněný a nejde nad rámec zákona. Žalovaný zmínil, že bylo vycházeno také z připravovaného opatření obecné povahy Plán ochrany městské památkové zóny Jablonec nad Nisou ze dne 15. 8. 2014, č. j. KULK 5278/14, které nabylo účinnosti dne 4. 9. 2014. Žalovaný odmítl, že by správní orgány v rozporu se zákonem prosazovaly svůj subjektivní zájem. Naopak postupovaly podle zákona o památkové péči a uvedené vyhlášky, přičemž ke specifikaci individuálních hodnot jednotlivých památkových zón má sloužit právě opatření obecné povahy, vydávané v souladu s § 6a zákona o památkové péči a § 171 a násl. správního řádu. K vyjádření Mgr. J.Z. ze dne 31. 1. 2014 žalovaný upozornil na nutnost číst celé vyjádření a nevytrhávat věty z kontextu. Zástupce NPÚ nebyl od počátku proti provedení zateplení dvorní fasády, ale zateplení fasády domu č. p. ■■■ do ulice ■■■ se jevilo jako problematické a prakticky neproveditelné. Navíc NPÚ není správním orgánem, jež je při svém rozhodování vázán správním řádem, ale ustanoveními zákona o památkové péči. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že jednotliví pracovníci NPÚ se při vydávání svých písemných vyjádření řídí výsledky závěrů odborné interní komise NPÚ. K námitce nestejného rozhodování žalovaný uvedl, že si umožnění zateplení ověřil u jednotlivých staveb, a dospěl k závěru, že i když došlo v minulosti k několika pochybením, nelze pokračovat v postupu v rozporu s chráněnými zájmy státní památkové péče. K obdobnému závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 Ca 265/2008. V ostatních případech se jednalo právě o utilitární fasády nebo fasády domů z 80. až 90. let 20. století bez architektonické hodnoty. Žalovaný odporoval, že by se u fasády z 30. let 20. století předmětného objektu nejednalo o fasádu z období historického slohu. Upozornil, že žalobce není odborníkem z dané oblasti. Žalovaný se se stavem omítky na místě seznámil, nejednalo se o havarijní stav. Některá místa na fasádě opravu potřebují, ale oprava se dá provést v rámci běžné údržby. Žalovaný se pak obšírně zabýval odborným vyjádřením NPÚ v napadeném rozhodnutí. K námitce týkající se užití metodiky žalovaný uvedl, že ji používá na podporu svých tvrzení, která vycházejí z § 6 a § 14 zákona o památkové péči a prováděcích vyhlášek č. 66/1988 Sb. a č. 476/1992 Sb. K žalobnímu bodu ohledně nesprávné interpretace zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, žalovaný poznamenal, že žalobce požádal o údržbu své nemovitosti dle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči, nepožadoval současné posouzení podle § 7 odst. 5 zákona o hospodaření energií. Dále zmínil, že např. z pohledu památkové péče je výraznou změnou i výměna původních špaletových oken za plastová, když z pohledu stavebního úřadu

se o výraznou změnu nejedná. Žalovaný se ohradil proti ostatním námitkám týkajícím se nesprávných údajů v napadeném rozhodnutí. Na str. 5 napadeného rozhodnutí byl žalobce informován o tom, k jakým závěrům žalovaný dospěl v řízení o přezkumu výroku I. prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný navrhoval potvrzení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval replikou, v níž se především soustředil na postup žalovaného při vedení přezkumného řízení ve vztahu k výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Jinak žalobce opětovně vyjádřil nesouhlas se závěry správních orgánů a argumentaci žalovaného označil za nepravdivou.

IV. Skutečnosti plynoucí ze správního spisu

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 19. 2. 2014 žalobce požádal o vydání závazného stanoviska ve věci obnovy a zateplení fasády objektu č. p. ■■■, ■■■ do ulice A. Chvojky a do dvorního traktu. K žádosti byly přiloženy vypracované pohledy, půdorysy s vyznačením vnějších ploch, detaily šambrán a říms v původním a cílovém stavu a fotodokumentace stávajícího stavu fasády objektu. Ve správním spise byly založeny zápis o konání místního šetření ze dne 28. 1. 2014 za přítomnosti Mgr. J.Z., pracovníka NPÚ; dále stanovisko interní odborné komise NPÚ ze dne 3. 2. 2014 a navazující e-mailová korespondence, a to včetně žalobcem zmiňovaného e-mailového dopisu Mgr. J.Z. ze dne 31. 1. 2014.

Správní orgán požádal podle § 14 odst. 6 zákona o památkové péči o písemné vyjádření NPÚ. Podle odborného vyjádření NPÚ ze dne 24. 2. 2014 č. j. NPÚ-353/K 13957/2014, není zateplení fasády objektu do ulice ■■■ z hlediska zájmu státní památkové péče akceptovatelné. NPÚ stanovisko odůvodnil tím, že fasáda do ulice ■■■ je pohledově exponovanou a rozsáhlou, navíc mimořádně hodnotného objektu, kdy kontaktní zateplovací systém je novodobá, na historické objekty nevhodná technologie, a problematická je i životnost řešení. Zateplení není u památkově chráněných staveb a staveb na památkově chráněných území přijatelné, výjimkou je dvorní fasáda. V případě fasády do ulice ■■■ jde o hodnotnou architektonicky členěnou dochovanou meziválečnou fasádu, která se výrazně uplatňuje v panoramatu města a nachází se v centru městské památkové zóny ■■■. V rámci ústního jednání dne 5. 3. 2014 žalobce dokládal případy minulého zateplení fasád, včetně nemovitých kulturních památek. Dne 17. 3. 2014 se k odbornému vyjádření NPÚ žalobce vyjádřil.

S uplatněnými výhradami žalobce vůči odbornému vyjádření NPÚ se prvostupňový správní orgán vypořádal na str. 3 až 5 odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014, č. j. 32838/2014, jehož výrokiem II. vyslovil, že z hlediska zájmu státní památkové péče je realizace obnovy fasády objektu č. p. 487 do ulice ■■■ kontaktním zateplovacím systémem (navržené tři varianty) nepřipustná, zatímco ve výroku I. jako přípustnou hodnotil realizaci zateplení fasády do dvorního traktu objektu. Správní orgán zdůraznil roli NPÚ jako organizace odborné pro výkon a koordinaci veškeré odborné činnosti v oboru státní památkové péče. Dle něj NPÚ přihlédl k předložené plánové dokumentaci dostatečně.

Z projektové dokumentace vyplývá, že v případě profilů oken a říms se částečně jedná o prefabrikované výrobky, které nemohou adekvátně nahradit původní architektonické řešení fasády od architekta [REDACTED]. Bez ohledu na zvolenou tloušťku zateplovací desky dojde k zániku a poškození původního materiálu. Ke stanovisku NPÚ ze dne 31. 1. 2014 správní orgán poznamenal, že již během společné schůzky byl žalobce seznámen s negativním postojem památkové péče k zateplení fasády do ulice [REDACTED]. V minulosti realizované rekonstrukce pak s předmětem řízení nesouvisí. Objekty, které žalobce uváděl jako případy povoleného zateplení, byly novostavby, kde z pohledu státní památkové péče bylo zateplení akceptovatelné s tím, že se jedná o utilitární dvorní trakty bez architektonického členění fasád či novodobé přístavby, popřípadě razantně přestavěné objekty, které tak vykazují spíše charakter novostaveb. Obdobným způsobem bylo žalobci povoleno zateplení dvorní utilitární fasády. Pokud bylo povoleno zateplení kulturních památek, stalo se tak v minulosti a pouze ve vztahu k dvornímu traktu bez architektonického členění. Předmětná fasáda se kvalitativně liší od objektu, kde zateplení bylo realizováno. Podle správního orgánu není uložena povinnost konzultovat projektovou dokumentaci s NPÚ, neboť tato odborná organizace se vyjadřuje v rámci správního řízení. Tuto povinnost má projektant podle § 159 odst. 1 stavebního zákona. Správní orgán uvedl, že benevolence či chybný postup orgánů památkové péče v minulosti nemůže odůvodnit takový postup v případech současných, nelze orgán památkové péče nutit, aby dřívější chyby opakoval. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/91 o energetické náročnosti budov a Sdělení Komise o provádění směrnice dosud nebyly implementovány do českého právního řádu. Platný je zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, ze kterého vyplývá, že požadavky na energetickou náročnost budov nemusí být splněny u budov, které jsou kulturní památkou nebo se nacházejí v památkové rezervaci nebo zóně. Dále se správní orgán v odůvodnění věnoval popisu historického vývoje objektu a jeho dochovaných památkových hodnot a vyhodnocení záměru z hlediska zájmu státní památkové péče.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 8. 2014, č. j. KULK 53225/2014, bylo žalobcovo odvolání proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí orgánu památkové péče zamítnuto. V úvodu napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval okolnostem ve spojení se zateplením objektu č. p. 487 do dvora, kdy dovodil, že správní orgán I. stupně nejednal se všemi dotčenými subjekty jako účastníky správního řízení, ale protože výrok I. rozhodnutí, nabyt právní moci, bude řešen v samostatném přezkumném řízení. Dále se pak žalovaný věnoval přezkumu zákonnosti výroku II. rozhodnutí, ztotožnil se se závěry orgánu státní památkové péče.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání správního rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k následujícím závěrům.

Soud předesílá, že rozhodnutí vydané podle § 14 odst. 2, odst. 3 zákona o památkové péči, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byť je uvedeným ustanovením zákona

o památkové péči označeno jako závazné stanovisko orgánu památkové péče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 – 52, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V souzeném případě jím byla řešena změna stavby – stavební úpravy, které nevyžadují navazující povolení stavebního úřadu.

Podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě k změně stavby, terénním úpravám, umístěním nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).*

Podle § 14 odst. 3 zákona o památkové péči *v závazném stanovisku podle odst. 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené, jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.*

Podle § 14 odst. 6 zákona o památkové péči *orgán státní památkové péče příslušný podle odst. 1 a 2 vydá závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska. Písemné vyjádření předloží odborná organizace státní památkové péče příslušnému orgánu státní památkové péče nejpozději ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení žádosti o jeho vypracování, nestanoví-li orgán státní památkové péče ve zvlášť složitých případech lhůtu delší, která nesmí být delší než 30 dnů. Pokud ve lhůtě 20 dnů nebo v prodloužené lhůtě příslušný orgán státní památkové péče písemné vyjádření neobdrží, vydá závazné stanovisko bez tohoto vyjádření.*

Na úvod musí soud odmítnout, že by rozhodnutí správního orgánu či žalovaného byla vydána v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, které stanoví náležitosti správního rozhodnutí. Námitka byla žalobcem uplatněna v obecné rovině, soudu tak nezbyvá než víceméně v obecné rovině podotknout, že z obsáhlých rozhodnutí vyplývá, z jakého skutkového stavu orgány památkové péče vycházely, z jakého odborného podkladu vycházely a jak jej hodnotily. Rovněž je zřejmý právní rámec posuzované věci a žalobcem uplatněné námitky byly posuzovány jak orgánem památkové péče, tak žalovaným, který je vypořádal pod jednotlivými body odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalobce orgánu památkové péče vytýkal, že se nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami, žalobce ani v daném žalobním bodu nekonkretizoval, jaké námitky podle něj zůstaly opomenuty.

Soud rovněž nezjistil, že by byl žalobce ve správním řízení zkrácen na svých procesních právech dle § 36 odst. 1 správního řádu, podle něhož *účastník má správního řízení právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí.* Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobce v průběhu správního řízení předkládal listinné podklady, z nichž bylo vycházeno a které byly správními orgány hodnoceny. Soudu

není zřejmé, jaké důkazy ještě žalobce hodlal ve správním řízení uplatnit a správní orgán I. stupně či žalovaný mu bránili v jejich předložení. Žalobce v žalobě konkrétně neoznačuje důkaz, který chtěl správním orgánům doložit, resp. jaký konkrétní důkaz předložil a správní orgány jej jako podklad rozhodnutí odmítly.

Důvodem nezákonnosti napadených rozhodnutí soud neshledal ani to, že dům č. p. 487 není kulturní památkou, ani jinou právním předpisem zvláště chráněnou stavbou a žádný právní předpis nekonkretizoval způsob ochrany objektů v památkové zóně města Jablonec nad Nisou. Veřejný zájem na zachování adekvátního stavu a vzhledu nemovitosti, která sice nebyla prohlášena kulturní památkou, ale nachází se na území vymezené památkové zóny (srov. vyhlášku Ministerstva kultury ČR č. 476/1992 Sb., o prohlášení území historických jader vybraných měst za památkové zóny, kterou došlo k vymezení památkové zóny města Jablonec nad Nisou), nepochybně plyne právě ze zákona o památkové péči (§§ 6, 6a, 14 zákona o památkové péči) a uvedené vyhlášky ministerstva kultury. Při posouzení, zda v daném konkrétním případě změna stavby (stavební úpravy) domu č. p. 487 spočívající v zateplení fasády domu do ulice ■■■, je přípustná, neboť je slučitelná se s veřejným zájmem na ochraně památkové zóny, je nepochybně dán prostor správnímu uvážení orgánu památkové péče. Toto správní uvážení, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, „... musí přirozeně být založeno v první řadě na odborné kompetenci příslušného odborně specializovaného správního orgánu, který se zabývá ochranou kulturních památek, a musí tedy vycházet z hledisek, o nichž v odborné památkářské obci panuje obecné přesvědčení, že mají být vzata v úvahu. Takový správní orgán je tedy nepochybně povinen znát nejnovější odborně relevantní trendy v památkové ochraně a dokázat zhodnotit, zda a jak mají být v jeho činnosti aplikovány. Proto musí stále zvažovat, zda jeho dosavadní správní praxe je v souladu s aktuálním stavem vědeckého poznání v daném oboru, a pokud nikoli, je povinen ji novým vědeckým poznatkům přizpůsobit. Patřičná úroveň odbornosti je zákonným znakem jeho rozhodování a může být podrobena soudní kontrole v rámci správního soudnictví. ...“. Sama skutečnost, že obecně závazný právní předpis přímo nestanovil konkrétní způsob ochrany objektů v památkové zóně Jablonec nad Nisou, ještě neznamená, že by mohly orgány památkové péče na ochranu daných kulturních hodnot rezignovat a že posouzení přípustnosti žalobcova stavebního záměru z hlediska zájmu státní památkové péče, založené na správním uvážení, by automaticky představovalo libovůli v postupu orgánu památkové péče a prosazování jeho subjektivního zájmu na podobě objektu, jak žalobce tvrdí.

Daná otázka úzce souvisí s námitkou, kterou žalobce brojil proti užití metodických pokynů či publikace. Ve světle shora citovaných judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu lze naopak uvést, že posouzení zamýšlených stavebních úprav na základě odborného vyjádření NPU (dle § 32 zákona o památkové péči tedy kompetentní odborné organizace, která je zákonem povolána chránit veřejné zájmy památkové péče a která proto také vytváří metodické pokyny a publikuje svá stanoviska k řadě otázek ve vztahu k památkové péči), dále odborných znalostí objektu v památkové zóně a jeho vývoje a odborných znalostí původce jeho architektonických úprav (s uvedením odkazu na odbornou publikaci) a v souladu s vytvořenou správní praxí dle zpracované metodiky pro danou problematiku nepředstavuje svévoli orgánů památkové péče a postup v rozporu se zákonem.

K námitce týkající se nezjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu z důvodu dvou rozporuplných vyjádření NPÚ soud poznamenává následující. Ještě před zahájením správního řízení se dne 28. 1. 2014 konala konzultace žalobce s pracovníkem NPÚ Mgr. J.Z., což je doloženo zápisem z místního šetření ze dne 28. 1. 2014. V tomto dokumentu byly zachyceny důvody, pro které chce žalobce objekt č. p. 487 jak ve dvoře, tak do ulice ■ zateplit. Následovalo stanovisko pracovníka NPÚ Mgr. Jaroslava Zemana ze dne 31. 1. 2014, v němž kromě části, která byla žalobcem citována, byl přiblížen postoj NPÚ k problematice zateplování (včetně odkazu na internetové stránky NPÚ, kde je řešena otázka zateplování historických staveb) a bylo v něm obsaženo vyjádření, že fasáda do ulice ■ nespadá mezi fasády, u nichž jako u výjimek připadá v úvahu zateplení. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobce byl Mgr. Jaroslavem Zemanem dne 17. 2. 2014, tedy ještě před podáním žádosti o vydání závazného stanoviska, zpraven o vyjádření odborné interní komise NPÚ k záměru zateplení fasády. Žalobci bylo sděleno, že byl akceptován jeho záměr zateplit dvorní utilitární fasádu, nikoli však fasádu do ulice ■, která je výrazně pohledově exponovaná, hodnotná, meziválečná, s tím, že tento fakt byl zmíněn již během místního šetření.

Z uvedeného tedy vyplývá, že stanovisko NPÚ k zateplení jak dvorní fasády domu č. p. ■, tak fasády do ulice ■ bylo žalobci před podáním žádosti zpřístupněno. Nelze tedy dospět k závěru, že NPÚ postupoval nezodpovědně a nechal žalobce vypracovat dokumentaci ke stavbě s jasným příslibem kladného postoje NPÚ rovněž ve vztahu k zateplení fasády do ulice ■.

Podstatné ovšem je, že NPÚ jako odborná organizace státní památkové péče vydává vlastní odborné vyjádření jako podklad pro závazné stanovisko v souladu s § 14 odst. 6 zákona o památkové péči až v průběhu správního řízení poté, co je o to orgánem státní památkové péče požádána. V souzeném případě byl odborný názor NPÚ na zateplení objektu č. p. 487 obsažen až v písemném vyjádření ze dne 24. 2. 2014, s nímž byl žalobce v průběhu správního řízení seznámen. A soud opakuje, že ani obsah písemného vyjádření NPÚ ze dne 24. 2. 2014 není diametrálně odlišný od předchozích postojů NPÚ, které před zahájením správního řízení prezentoval jeho pracovník Mgr. J.Z.. Soud ve shodě se žalovaným nesouhlasí s tím, že by z e-mailové odpovědi Mgr. J.Z. ze dne 31. 1. 2014 jednoznačně vyplynul záměr NPÚ vydat kladné vyjádření z hlediska ochrany zájmů státní památkové péče také k zateplení čelní fasády daného objektu navrženými způsoby.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že v rozporu s § 7 odst. 1 správního řádu mu nebylo zateplení fasády povoleno, ačkoli doložil minimálně sedmnáct obdobných případů, kdy objekty, dokonce prohlášené kulturními památkami, byly zatepleny.

Byť se žalobce dovolává porušení § 7 odst. 1 správního řádu, z obsahu žalobního bodu je zřejmé, že ve své podstatě jde o námitku porušení zásady vázanosti orgánu památkové péče vlastní správní praxí a porušení zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného postavení vlastníků nemovitostí v památkové zóně. Ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu, podle kterého *mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení, a správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou*, se týká rovného procesního postavení účastníků

v průběhu správního řízení a jejich rovnosti ve vztahu k dodržování procesních práv a vyžadování plnění procesních povinností účastníků řízení. Pochybení v této rovině soud na straně správních orgánů neshledal.

K otázce vázanosti správního orgánu vlastní praxí a povinnosti přistupovat při řešení určité otázky ve vztahu ke všem vlastníkům nemovitostí v památkové zóně města Jablonec nad Nisou stejně, soud v obecné rovině odkazuje na závěry již dříve citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, jenž se k dané problematice vyjádřil. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že správní orgán je nepochybně vázán vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila. Ovšem zároveň je nutno vzít v úvahu, že nikoli každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně představovat libovůli a neodůvodněné nerovné zacházení. Je možné se od určité správní praxe odchýlit, která se vytvořila, a to do budoucna z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká. Pokud dojde správní orgán na základě racionálních a přezkoumatelných důvodů k závěru, že jeho dosavadní praxe v některém dohledu, neodpovídala odborným hlediskům, je oprávněn ji do budoucna změnit. A dojde-li správní orgán k závěru, že určitá praxe, která ve více případech umožnila určitý postup, ovšem byla nesprávná či nežádoucí z důvodu odborných, je na místě ji změnit. Účastník řízení se nemůže domáhat toho, aby správní orgán nadále dodržoval správní praxi, jež byla nezákonná.

V souzeném případě se žalobce již před orgánem památkové péče a následně v odvolání domáhal vydání kladného závazného stanoviska k zateplení fasády objektu do ulice ■■■ s poukazem na sedmnáct případů, kdy bylo zateplení jednotlivých objektů v centru Jablonce nad Nisou provedeno. Správní orgán a následně žalovaný se této problematice věnovali a případy jiných zateplení fasád prozkoumali. Odůvodnili, proč bylo v minulosti zateplení ostatních objektů možné (viz. str. 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 8 a 9 rozhodnutí žalovaného). Orgán památkové péče v tomto směru zdůraznil zejména individualitu žalobcova objektu a poukázal na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů, které byly obdobné přípustnému zateplení dvorní utilitární fasády žalobcova objektu, nebo pro které nebylo z technologického hlediska jiného řešení. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s postojem orgánu památkové péče. Dále zdůraznil, že pokud byl předchozí přístup k zateplování objektů v památkové zóně z hlediska ochrany veřejných zájmů chybný a přesto byl akceptován, zejména ve vztahu ke kulturním památkám, případně nebyl postižen v přestupkovém či správním řízení, není možné v takovém chybném postupu pokračovat. Žalovaný pak dále akcentoval, že dříve se vycházelo z jiného stavu poznání kulturních hodnot s tím, že takové dříve akceptované postupy již nemusí být v současné době z hlediska zájmů státní památkové péče hodnoceny jako přípustné. Podle žalovaného tento názor panuje i u zateplování budov, proto správní orgány vycházely z doporučení NPÚ, který tyto změny trendů jako odborná organizace státní památkové péče sleduje. Naopak zdůraznil obdobný případ posouzení zateplení domu č. p. 2428/8, kdy zateplení dvorní fasády povoleno bylo, nikoli však fasády uliční.

Z uvedeného tedy vyplývá, že v přístupu orgánu památkové péče a žalovaného nelze spatřovat libovůli a nepřípustné vybočení z nyní zastávané správní praxe. Správní orgány totiž vycházely z individuálního posouzení domu č. p. 487 a charakteru jeho fasády na základě odborného vyjádření NPÚ, své odborné kompetence a znalostí čerpaných z odborných

publikací a řádně se vypořádaly s odlišnostmi daného případu od ostatních případů zateplení v památkové zóně města Jablonce nad Nisou. Pokud šlo o zateplení fasád, které se svým charakterem lišily (šlo o utilitární dvorní fasády bez architektonického členění či u novostaveb či přestavěných staveb), a proto u nich bylo zateplení z hlediska ochrany památkové zóny shledáno přípustným, nelze dospět k závěru o porušení zásady vázanosti vlastní správní rozhodovací praxí orgánů památkové péče.

Pouhý fakt, že v minulosti bylo zateplení nemovitostí v památkové zóně v Jablonci nad Nisou realizováno, nedává žalobci automaticky právo na to, aby bylo přípustným shledáno zateplení obou fasád domu č. p. 487. Správní orgány jednoznačně dřívější postoj k zateplování objektů v památkové zóně označily jako chybný a z racionálních důvodů, opíraje se o odborné vyjádření NPÚ a jeho přístup k problematice zateplování a posun poznání kulturních hodnot v této oblasti, odůvodnily potřebu napříště takto nepostupovat a od dřívější praxe se v zájmu ochrany památkové zóny odchýlit. Ani v tomto směru soud namítané pochybení neshledal a nemá za to, že by správní orgány porušily zásadu vázanosti vlastní rozhodovací praxí a zásadu rovného přístupu k vlastníkům nemovitostí v dané památkové zóně. Vycházely v tomto směru z doporučení NPÚ, který naopak označil za nebezpečný precedent pro památkovou zónu města [redacted], pokud by navrhované zateplení fasády bylo připuštěno.

Při přezkumu zákonnosti vlastního posouzení přípustnosti záměru zateplení fasády domu č. p. 487 do ulice A. Chvojky pak soud dospěl k následujícím závěrům.

Předně je nutno odmítnout žalobcovy výtky, kterými napadeným rozhodnutím a také odbornému vyjádření NPÚ vytýkal absenci individuálního posouzení celé věci, bez ohledu na stav fasády a konkrétní navrhované řešení. Naopak podle názoru soudu jak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že v potaz byla vzata nejen individualita objektu a jeho fasády z architektonického hlediska, ale také stav fasády z hlediska stavebního.

Jednoduchost uliční fasády domu č. p. 487 byla opakovaně konstatována, nicméně správní orgány uvedly důvody, podložené rovněž odborným vyjádřením NPÚ, které je vedly ke stanovisku, že posuzovaná fasáda, byť není bohatě zdobená, je historicky a architektonicky významná a je na místě zachovat ji v její původní podobě. Význam objektu a zájem na zachování jeho vzhledu v centrální části památkové zóny přitom dovozovaly též z existujícího, byť v době rozhodování dosud neúčinného Plánu ochrany městské památkové zóny Jablonec nad Nisou, s jeho vydáním počítá § 6a zákona o památkové péči. Pokud žalobce nesouhlasí s učiněnými odbornými závěry, pak soudu nezbývá než uvést, že žalobce není odborníkem v oblasti památkové péče a že jsou to právě orgány památkové péče a NPÚ jako odborná organizace státní památkové péče, které jsou k odbornému posouzení objektu v památkové zóně z hlediska zájmu státu na ochraně kulturních hodnot kompetentní. S odbornými závěry správních orgánů a NPÚ žalobce pouze polemizuje, ve správním řízení ani v řízení před soudem však nepředložil, ani neoznačil důkazy, které by správnost či závěrů z odborného hlediska vyvrátily či alespoň do určité míry zpochybnily. Ani úvahy o významu architekta [redacted] nelze označit za subjektivní a nepodložené. Z prvostupňového rozhodnutí, jež tvoří s rozhodnutí žalovaného zásadně jeden celek, vyplývá, že argumenty o významu původce uliční fasády domu se opírají nejen o vyjádření NPÚ, ale i vlastní odborné poznatky

čerpané ze znalostí místního architektonického vývoje a díla uvedeného architekta a jeho přínosu místní architektuře s označením odborné literatury.

Ani faktický stav fasády po stránce stavební nebyl ze strany správních orgánů ignorován. Jak orgán památkové péče, tak žalovaný stav fasády znaly. Dospěly však k závěru, že jde o lokální narušení omítky a její opadávání místy, se zachováním původního nápisu hotel CORSO, s možností šetrného odstranění pouze nesoudržných vrstev omítek tak, aby došlo k zachování velké části autentických částí omítek z 30. let 20. století.

Soud nepřisvědčil ani tomu, že by NPÚ a správní orgány nepřihlédly ke skutečnému obsahu žalobcem předložené dokumentace stavebních úprav. Jak z odborného vyjádření NPÚ ze dne 24. 2. 2014, tak následně ze správních rozhodnutí však vyplývá, že způsob zateplení, který žalobce ve třech variantách předložil, byl odmítnut jako novodobá technologie, pro historicky cenné objekty nevhodná, nepřipustně se dotýkající vzhledu staveb na památkově chráněném území, u nichž nelze k energetické náročnosti přistupovat jako u novostaveb. Argumentaci NPÚ pak žalovaný pouze nepřejal bez příslušného hodnocení, jak žalobce namítá, ale naopak ji doplnil o úvahy, které dávají odpověď na to, proč žalobcem navržené úpravy fasády zahrnující zateplení kontaktním materiálem nelze akceptovat. Soud si v podrobnostech dovolí odkázat zejména na str. 10 a 12 napadeného rozhodnutí. Ze skutečností zde uvedených plyne, že žalobcem navržený způsob zateplení byl vyhodnocen, ovšem ani menší tloušťka zateplovací desky a snaha kopírovat profilaci okenních řím a šambrán za pomoci částečně prefabrikovaných výrobků a snaha žalobce o šetrný přístup k věci nebyly dostatečným argumentem pro akceptaci stavebních úprav. Žalovaný odůvodnil, že jde o snahu kopírovat současný stav, nikoli ovšem o obnovení původního stavu a zachování autentických ploch omítky, které je možné, ovšem při využití jiných systémů, které umožňují zachování či pravdivé zkopírování veškerých zdobných prvků fasády a nenabourávají autenticitu prostředí historického jádra města a nevytvářejí dojem kulis. Z tohoto pohledu žalovaný hodnotil i pohledy a vizualizaci, které žalobce předkládal. Že správní orgány neprovedly přesný výpočet procentního nárůstu objemu hmoty domu při použití zateplovací desky navržené tloušťky na daném závěru, který byl i podložen odborným vyjádřením NPÚ, nemohlo nic změnit.

Soud má také za to, že byt' nebyl rozveden dílčí závěr žalovaného o malé odolnosti navrženého systému obnovy fasády proti nárazu, není na místě doplňovat skutková zjištění znaleckým posudkem z oboru stavebnictví. Soud zde vycházel z toho, že orgány památkové péče jsou k posouzení údržby, oprav, rekonstrukcí, restaurování změnám staveb, udržovacích prací apod. kulturních památek a nemovitostí v památkových rezervacích a zónách odborně kompetentní, a to nejen po stránce znalostí kulturně historických hodnot, ale též v oblasti stavebně technické, což jim právě umožňuje vyhodnocení stavebních záměrů z hlediska zájmů památkové péče.

K námitce nesprávné interpretace zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, soud uvádí následující. I když žalobce námitku nerozvádí, je zřejmé, že se výtku vztahuje k nesprávné interpretaci § 7 odst. 5 zákona, které stanoví výjimky z dodržení požadavků na energetickou náročnost budovy. Podle písm. b) tohoto ustanovení nemusí být stanovené požadavky na energetickou náročnost budovy splněny *u budov, které jsou kulturní památkou anebo nejsou kulturní památkou, ale nacházející se v památkové rezervaci nebo památkové*

zóně, pokud by s ohledem na zájmy státní památkové péče splnění některých požadavků na energetickou náročnost těchto budov výrazně změnilo jejich charakter nebo vzhled; tuto skutečnost stavebník, vlastník budovy nebo společenství vlastníků jednotek doloží závazným stanoviskem orgánu státní památkové péče. Z uvedeného vyplývá, že je-li dán veřejný zájem na zachování charakteru nebo vzhledu budov, přičemž posouzení je na orgánu památkové péče, nemusí vlastník takové budovy splnit požadavky jinak dané na energetickou náročnost. Vzhledem k výše uvedenému, kdy zateplení fasády domu č. p. ■■■ do ulice ■■■ orgány státní památkové péče vyhodnotily s ohledem na zájmy chráněné právě tímto zákonem, jako nepřípustné, nelze o nesprávné interpretaci zákona o hospodaření s energií hovořit. Nadto v souzeném případě orgány památkové péče podle tohoto zákona nepostupovaly, žalobce žádal o vydání závazného stanoviska orgánů památkové péče ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o památkové péče.

Ve vztahu k danému žalobnímu bodu žalobce jako důkaz označil výslech účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že z návrhu neplyne, k prokázání jakých skutečností má navrhovaný důkaz sloužit, přičemž nelze pominout, že účastníkem řízení byl pouze žalobce jako právnická osoba, soud důkaz neprovedl.

Se žalobcem se lze ztotožnit v tom směru, že žalovaný nepřipadně na str. 4 v druhém odstavci napadeného rozhodnutí nepřipadně uvedl, že výrok II. prvostupňového rozhodnutí se týkal také výměny oken za plastová. Podle přesvědčení soudu však jde o zjevnou nesprávnost v části odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Kromě dílčí zmínky se totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí dané problematice vůbec nevěnoval, více se k výměně nevracel, postup orgánu památkové péče v tomto směru nepodrobil přezkumu. Chybná poznámka nečiní sama o sobě jinak rozsáhlé a přezkoumatelné rozhodnutí žalovaného nepřesvědčivým.

V závěru žaloby, stejně pak v replice se žalobce vrací k části rozhodnutí žalovaného, které se týkalo postupu správního orgánu v I. stupni řízení ve vztahu k fasádě dvorního traktu domu č. p. ■■■. Tedy problematice, která se týkala výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Proti němu odvolání žalobce nesměřovalo a nedotýká se ho ani podaná žaloba. Není na místě, aby se soud věnoval otázkám případného přezkumného řízení ve vztahu k výroku I. prvostupňového rozhodnutí, který samostatně nabyl právní moci, a není s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. předmětem přezkumu ze strany soudu. Z tohoto důvodu soud nedoplnil dokazování žalobcem předloženými listinami – vyjádřeními a čestnými prohlášeními vlastníků sousedních nemovitostí, případně svědků šetření správních orgánů a e-mailové korespondence ve vztahu k zateplení dvorní fasády domu č. p. ■■■.

Dále je nutno zopakovat, že absence výpočtu procentní změny objemu objektu při zateplení nečiní z rozhodnutí žalovaného rozhodnutí nezákonné, neboť jak již bylo řečeno shora, správní orgány své zamítavé stanovisko opřely zejména o jiné důvody než jen tloušťku zateplovacího systému a přesný nárůst procentní změny objemu. Ani soud proto nepovažoval pro účely přezkumu napadených rozhodnutí provést důkaz předloženým výpočtem změny objemu dotčené budovy.

V úplném závěru žaloby žalobce namítal, že žalovaný citoval též z regulativů zpracovaných v roce 2001, které jsou zastaralé, protože v předmětném objektu není již delší dobu hotel. K tomu soud uvádí, že žalovaný citoval z hodnotícího listu k domu č. p. 487,

na základě kterých byl zpracován Plán ochrany městské památkové zóny Jablonec nad Nisou. Zde se sice v odůvodnění rozhodnutí žalovaného objevila zmínka o zachování hotelu s restaurací, ovšem tato okolnost se nijak negativně nepromítla do závěrů žalovaného o nepřípustnosti žalobcem navržených stavebních úprav uliční fasády z hlediska zájmu na ochraně památkové zóny, ve věci se využití předmětné nemovitosti neřešilo. Naopak ve vztahu k řešené věci byl podstatný záměr opravení stávající dochované historicky ceněné fasády domu č. p. 487, který koresponduje ostatním podkladům, ze kterých správní rozhodnutí vycházela.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedeného tedy soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když jak žalobce tak žalovaný s takovým procesním postupem soudu souhlasili.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. července 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová